

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry **ve věci žalobce: M. V., zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem**, advokátem, se sídlem v Praze 8, Černého 517/13, 182 00 Praha 8, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9.5.2016, č.j. KrÚ XXXX/2016/ODSH/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 2.3.2016, č.j. OSA/P-7513/15-D/41, podle kterého se žalobce jako provozovatel vozidla tov. značky BMW, reg. zn. XXX XXXX dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, k čemuž došlo tak, že dne 26.01.2015 v době před 13:38 hod., kdy byl přestupek zjištěn a zadokumentován, zaparkoval nezjištěný řidič toto vozidlo v ulici U Kostelíčka, na parkovišti před restaurací U Vatikána čp. 1337 v Pardubicích v rozporu se zákonem, když porušil zákaz vyplývající z dopravní značky IP 25a (zóna s dopravním omezením, zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo zaplaceného parkovacího poplatku), čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona na pozemních komunikacích. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně žalobce zpochybňoval skutečnost, že řízení o přestupku vedené s oznámeným řidičem bylo zastaveno, aniž se správní orgán „*doopravdy pokusil prokázat, zda se oznámený řidič přestupku dopustil či nikoliv*“. Jednání bylo nařízeno jen formálně, správní orgán se nepokusil opatřit žádné důkazy, správní orgán měl předvolat k ústnímu jednání žalobce jako provozovatele vozidla. Poukázal na skutečnost, že oznámenému řidiči byl jako opatrovník ustanoven zaměstnanec žalovaného, řízení o přestupku bylo vedeno jen „*naoko*“. Dále žalobce namítl, že nebylo nařízeno ústní jednání. K tomu uvedl rozsáhlou argumentaci včetně odkazů na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Hradci Králové a rozsudek NSS ze dne 7.1.2016, č.j. 9As 139/2015-30. Žalobce byl krácen na svých právech, na právu na „*spravedlivé řízení*“, dokazování bylo prováděno v nepřítomnosti žalobce, žalobce měl mít právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. Ve spise absentuje jakýkoliv protokol o provedeném dokazování, správní orgán jednal v rozporu s § 51 a násl. správního řádu. Další námitka je již věcného charakteru a míří proti samotnému přestupkovému jednání, kterého se dopustil neznámý řidič. Žalobce v této části žaloby tvrdil, že správní orgán „*nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a a musel mít zakoupen parkovací lístek*“. To vyplývá jen z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek. Toto přestupkové jednání není patrné ani z fotodokumentace, nikde na ní není zachycena zmíněná dopravní značka IP 25a, není vidět za čelní sklo vozidlo žalobce, nelze tvrdit, že by neměl zakoupen parkovací lístek, na fotografiích absentuje datum a čas pořízení. Uváděl další své pochybnosti (jak krajský soud uvede, spekulativního charakteru), tedy že fotografie mohly být pořízeny již v sobotu 24.1.2015 atd. Řízení o přestupku bylo zahájeno, aniž měl k tomu správní orgán dostatečné podklady. Další námitka se týkala údajného promlčení, když podle metodiky vydané Ministerstvem dopravy správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok, přičemž tuto analogii o přestupcích se doporučuje uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „*in dubio mitius*“. Skutková podstata správního deliktu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že ust. § 10 odst. 3 silničního zákona zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesporné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. K tomu uvedl další argumentaci zpochybňující samotnou platnou právní úpravu týkající se zmíněného správního deliktu.

Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k **následujícím skutkovým a právním závěrům**:

Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně **implicitně** - vypořádá. **Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost.** Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi **základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání **míry** (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že

požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleží Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

Dále platí, že **samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv.** Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nejprve se krajský soud zabýval **namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení po správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.** Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, **učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.** Toto ustanovení vyjadřuje **subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.11.2014, čj. 1As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele **smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla.** Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích *„je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil **objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou**“* (srov. rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, čj. 3As 7/2014-21). *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku* (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) **reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit** (srov. výše zmíněný rozsudek NSS). Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě správní orgány by měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov.

rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.8.2014, čj. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Avšak naopak v případě, **pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat**, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán o odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (srov. výše citovaný rozsudek NSS). Tím spíše je podmínka „*učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích* **naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt**“, když provozovatel vozidla ani takovou osobou neoznačí.

V daném případě tomu tak nepochybně bylo, že správní orgán v souladu s cit. ust. § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích **vyzval žalobce** jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené částky, současně jej poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla, čímž v souladu s ust. § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích **učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku**. Správní orgán obdržel prostřednictvím společnosti **F. C. s.r.o.** jako zástupce žalobce sdělení, že v uvedenou dobu měl a toto vozidlo v užívání osoba označená jako **L. Y.** **Správní orgán I. stupně vynaložil dostatečné úsilí ke zjištění odpovědnosti tohoto údajného řidiče za zmíněný přestupek, přičemž nebylo v daném případě nutné činit rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce** (srov. výše zmíněný rozsudek NSS), když tato osoba na předvolání k podání vysvětlení vůbec **nereagovala, na žádné z adres zásilku nepřevzala**. V takovém případě **zcela legálně správní orgán I. stupně ustanovil této osobě opatrovníka, pracovníka žalovaného a nařídil ústní jednání o přestupcích**. Správní orgán **nebyl povinen k tomuto jednání předvolávat žalobce jako provozovatele zmíněného vozidla, neboť v daném případě přece to byl on sám, který prostřednictvím zmíněné společnosti neoznačil jako přestupce sám sebe, ale uvedeného neznámého údajného řidiče**. Pak se ovšem v žalobě nemůže divit tomu, že toto přestupkové jednání nebylo vedeno s ním, když přestupcem on sám nebyl. Uvedené přestupkové jednání bylo v souladu s platnou právní úpravou **zastaveno a v souladu s platnou právní úpravou bylo rovněž správním orgánem zahájeno řízení o správním deliktu**. Krajský soud považuje za zcela účelové tvrzení žalobce o tom, že on jako provozovatel vozidla znal okolnosti zapůjčení vozidla a že v rámci svědecké výpovědi mohl tyto okolnosti objasnit při ústním jednání v přestupkovém řízení. **Jestliže tyto okolnosti znal a měly vliv na toto řízení, tak měl tyto okolnosti uvést hned, když byl správními orgány vyzván k úhradě určené částky či sdělení určení totožnosti řidiče vozidla. On tyto okolnosti neuvedl ani v žalobě.**

Na tomto místě je třeba se vyjádřit k zákonnosti, resp. k ústavnosti platné právní úpravy týkající se zmíněného správního deliktu. Ústavností ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se přímo zabýval i Ústavní soud v Usnesení ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15, ve kterém Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval, a že nepublikovaná usnesení Ústavního soudu nejsou precedentně závazná, nelze toto usnesení opomíjet. Právě v něm totiž **Ústavní soud uvedl: „Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním**

soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí a vyslovení viny a sankce za spáchání správního deliktu jako důvodné.“ Pokud by Ústavní soud považoval toto ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností, Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti. Touto problematikou se několikrát zabýval i NSS (z poslední judikatury lze uvést např. rozsudek NSS ze dne 23.3.2016, č.j. 6As 128/2015-32, rovněž Evropský soud pro lidská práva se musel ve věci Falk proti Nizozemí (stížnost č. 66273/01) vypořádat s tím, zda-li nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily článek 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, kdy rozhodnutí ESLP se sice týkalo posouzení nizozemské právní úpravy, ale lze je analogicky aplikovat i na českou právní úpravu. Krajský soud proto neměl důvod k tomu, aby v dané věci shledal platnou právní úpravu týkající se zmíněného správního deliktu za protiústavní a předložil věc Ústavnímu soudu.

Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 11.12.2014, č.j. 3As 7/2014-21, „*evidentním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Je proto zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární, identifikovatelnou a konkrétní osobou. Takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně, preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně, preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby*“. Tím, že **označený řidič zmařil možnost identifikace skutečné osoby řidiče** v důsledku toho, že žalobce jako provozovatel vozidla, když údajně této osobě svěřil řízení tohoto vozidla, **převzal na sebe riziko spočívající v možném vzniku zmíněné odpovědnosti za správní delikt**, přičemž si měl být vědom, že když se nepodaří tuto osobu identifikovat, resp. jí doručit uvedená podání v přestupkovém řízení, tj. že tato osoba bude nekontaktní (v podstatě žalobce ani v žalobě neuvedl, že měl správní orgán postupovat v přestupkovém řízení jinak, doručovat např. na jinou adresu této osobě), tak v takovém případě **se nemůže divit, že toto jednání nemůže zůstat bez postižení za tento přestupek**. A k tomu právě slouží **objektivní forma zmíněné odpovědnosti samotného provozovatele vozidla**, tedy i žalobce. Jestliže žalobce zapůjčí třetí osobě své vozidlo, je v jeho vlastním zájmu, aby s vědomím povinností, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, zajistil dodržování pravidel silničního provozu a eliminoval negativní důsledky, které mu mohou při užívání jeho vozidla vzniknout, byť se jedná o užívání třetími osobami. Pokud není splnění takového cíle dobře možné, nic mu nebrání v tom, aby v rámci takového soukromoprávního vztahu o užívání vozidla si sjednal pro případ porušení pravidel uživatelem sankci, vratnou kauci, popř. odpovědnost za škodu promítl do ceny zapůjčení (nájmu) vozidla.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o

přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). **V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 – 53). **Tento právní názor prezentuje senát 52A Krajského soudu v Hradci Králové setrvale** (z poslední doby srov. rozsudek ze dne 18. 11. 2015, č. j. 52A 22/2015 – 53, dostupný na www.nssoud.cz, na jehož vyčerpávající odůvodnění krajský soud tímto odkazuje) **a jeho správnost byla potvrzena i Nejvyšším správním soudem** (srov. např. bod 23 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46). **Právní názor osmého senátu Nejvyššího správního soudu nebyl dosud zákonem předvídaným způsobem (§ 17 s. ř. s.) překonán, naopak byl potvrzen v další rozhodovací praxi NSS** (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58). Opačné názory, na něž žalobce poukazoval, senát 52A vždy označoval za nesprávné a od své ustálené rozhodovací praxe se nehodlá ani v tomto případě odchýlit. Právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, nebyl zpochybněn ani v žalobcem zmiňovaném rozsudku téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Pouze pro úplnost krajský soud připomíná, že **soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje** (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Žalobci proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Lze též poukázat na to, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. Ostatně pokud by krajský soud akceptoval tezi žalobce, že v řízení o správním deliktu (obvinění trestní povahy) je vždy (bezvýjimečně) nutné nařídit ústní jednání, nebylo by zřejmě možno využít ani institutu zkrácených (rozkazních /příkazních/) řízení, ačkoliv v řízeních o obviněních trestní povahy (ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy) se tento institut běžně užívá (srov. § 314e až 314g trestního řádu, § 150 správního řádu, § 87 zákona o přestupcích).

Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. **Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a**

nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání.¹ Žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem prvního stupně řádně poučen (což žalobce ani nezpochybňoval). To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zástupci. Žalobce tak nebyl krácen na svých právech, nebylo ani nutno žalobce informovat o tom, že správní orgán bude číst listiny založené ve správním spise, neboť takový postup se předpokládá vždy (těžko by mohl správní orgán rozhodnout bez toho, aby listiny ve správním spise založené četl). Správní řízení je zásadně neveřejné a písemné a bylo by absurdní, aby správní orgány v každém řízení informovaly účastníky písemně vedeného řízení o tom, že budou v určitý den, hodinu a minutu číst listiny založené ve správním spise, s nimiž se může účastník řízení seznámit postupem dle § 38 odst. 1 či 36 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014 – 26²). Takový postup by paralyzoval chod veřejné správy (ve všech řízeních, v nichž se jednání nenařizuje, neboť se vychází pouze z listin založených ve správním spise, by totiž stejně v důsledku žalobcem prosazované interpretace § 51 odst. 2 správního řádu došlo k jakémusi „kvazijednání“ a smysl § 49 odst. 1 správního řádu by se zcela vytratil) a interpretaci právních předpisů vedoucí k takovým absurdním důsledkům je třeba (per reductione ad absurdum) odmítnout. Postup § 51 odst. 2 správního řádu je vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výslechu svědka způsob reprodukce vyličených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které - ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu - nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná situace je u důkazu listinou, který se provádí přečtením (po kterém účastník řízení může zásadně vznášet pouze námitky

¹ Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení. Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“ (srov. Vedral J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, str. 536 – 537, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, a ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 23/2013 – 53).

² V odůvodnění rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014 – 26, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smyslem ustanovení § 51 odst. 2 věta první správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařazeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem a v návaznosti na to se detailně vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděn audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek jediného účastníka řízení, není vadou řízení, pokud nebyl tento účastník informován o provedení důkazu mimo ústní jednání. Bylo by naprosto bezúčelné, aby stěžovatel musel informovat žalobce o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá promítnout audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek samotného žalobce, a tak jím provést důkaz. Uvedené platí tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V této souvislosti je rovněž vhodné uvést, že v těchto případech platí také zásada písemnosti stanovená § 15 odst. 1 správního řádu, na kterou navazuje § 17 správního řádu, který upravuje obsah správního spisu. Podle § 17 odst. 1 věta druhá správního řádu přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. S obsahem audiovizuálního záznamu se tedy žalobce mohl seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“

zpochybňující pravost a správnost listiny, takové námitky však může účastník řízení vznést kdykoliv v průběhu správního řízení nebo v okamžiku, kdy je vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu). Proto např. může i v civilním řízení odvolací soud, aniž důkaz listinou provedl při odvolacím jednání, tento důkaz jinak hodnotit a dojít tak i k jiným skutkovým závěrům než soud prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. ledna 2002, sp. zn. 25 Cdo 626/2000, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 997, a rozsudky ze dne 27. května 2009, sp. zn. 28 Cdo 2401/2008, ze dne 2. října 2012, sp. zn. 32 Cdo 1669/2012, ze dne 25. ledna 2012, sp. zn. 25 Cdo 5157/2009, ze dne 22. ledna 2013, sp. zn. 32 Cdo 3539/2012, ze dne 25. dubna 2013, sp. zn. 32 Cdo 4406/2011, a ze dne 24. září 2013, sp. zn. 33 Cdo 3787/2011, a důvody rozsudku ze dne 25. února 2014, sp. zn. 32 Cdo 2368/2013, uveřejněného pod číslem 72/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 15. dubna 2015, sp. zn. 32 Cdo 1102/2013). **Ostatně i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu se shodl na tom (viz závěr č. 115 ze dne 8. 6. 2012, dostupný na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>), že při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, § 51 odst. 2 správního řádu se neuplatní** (pouze pokud by správní orgán přistoupil k získání podkladů jakožto pramenů důkazů jiným způsobem, např. přizváním pracovníka jiného orgánu ke sdělení určitých skutečností významných k objasnění stavu věci, měl by se i zde uplatnit § 51 odst. 2 správního řádu a účastník řízení by měl být o úkonu vyrozuměn).

Při vědomí rozdílů mezi soudním řízením správním a správním řízením krajský soud pro úplnost dodává, že ani v řízení před správním soudem se dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).“*

Nad rámec nutného odůvodnění je možno dodat i to, že nekonání jednání není automaticky vadou řízení mající za následek zrušení žalovaného rozhodnutí ani v přestupkovém řízení. Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře obdobnou otázkou zabýval, a to například v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60, v jehož odůvodnění konstatoval, že správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí. Totéž platí i pro případné porušení § 51 odst. 2 správního řádu. I kdyby tedy v daném případě došlo k porušení výše citovaných ustanovení správního řádu (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 2 správního řádu), jak tvrdí žalobce, nemělo by toto pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí v situaci, kdy správní orgány vycházely pouze z listin, s nimiž se žalobce mohl v průběhu řízení seznámit a vznést vůči nim výhrady.

Ostatně uvedené závěry potvrdil v obdobné věci i NSS v rozsudku ze dne 29.6.2016, č.j. 2 As 33/2016-53, když navíc uvedl následující:

„Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto stěžovatelovou námitkou, přičemž poukazuje na velké množství vlastních rozsudků, které se týkaly totožné otázky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015, nebo ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016), tedy povinnosti správního orgánu nařídit ústní jednání v případě projednávání správního deliktu provozovatele vozidla.

I zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k podrobné argumentaci odůvodňující tento závěr srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, body 21 - 24, srov. i rozsudek ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 - 29). Vzhledem k tomu, že v této části kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel v zásadě stejnou argumentaci jako již dříve v řízení o žalobě, lze z důvodu procesní ekonomie v podrobnostech na přílehlavé a vyčerpávající odůvodnění krajského soudu odkázat (ohledně možnosti takového postupu srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Skutkový stav projednávané věci je přitom zcela jednoduchý. Stejně jako ve výše zmiňovaném rozhodnutí č. j. 8 As 110/2015 - 46, i nyní jde o nesprávné parkování. Městský úřad rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace. Z těchto podkladů je patrné, že vozidlo stěžovatele stálo na vyhrazeném placeném parkovišti v době min. od 16:19 hod. do 16:44 hod, aniž byl zaplacen parkovací poplatek. Městský úřad vyrozuměl stěžovatele o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu, na kterou stěžovatel nereagoval a nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Po odložení přestupkové věci městský úřad zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se stěžovatelem. V oznámení o zahájení řízení stěžovatele zároveň poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) ve lhůtě deseti dnů s tím, že po uplynutí lhůty k vyjádření přistoupí k vydání rozhodnutí. Stěžovatel na výzvu nereagoval. Městský úřad následně rozhodl na základě důkazů založených ve spise. **Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání.** Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze 2 As 33/2016 na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom

informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu. Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“

Za důvodné neshledal krajský soud ani námitky, kterými zpochybňoval žalobce až v žalobě (v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsaženy nebyly) **přestupkové jednání neznámého řidiče**. Z podkladů rozhodnutí o správním deliktu vyplývá, že správní orgány vycházely z dostatečných podkladů, kterými byla příslušná fotodokumentace a úřední záznam, kdy zmíněné přestupkové jednání bylo potvrzeno i **zasahujícími strážníky Městské policie Pardubice**. Úřední záznam nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52). Navíc je třeba zdůraznit, což si žalobce ani účelově neuvědomil, že v daném případě se přece nejedná o prokázání odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek, ale jedná se o jeho objektivní odpovědnost za správní delikt, kdy to je naopak on, který se odpovědnosti za tento správní delikt může zprostit jen na základě zcela jasně zákonem daných liberačních důvodů (v řízení o správním deliktu se žalobce mohl zbavit své odpovědnosti pouze tím, že by prokázal, že by jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že by podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). V řízení o správním deliktu se tak již nezjišťuje vina přestupce, údajného řidiče, za zmíněné jednání, přičemž ke vzniku zmíněné objektivní odpovědnosti žalobce jako provozovatele motorového vozidla samozřejmě na druhé straně

musí existovat podklady, ze kterých toto přestupkové jednání neznámého řidiče vyplýne, což ale na druhé straně neznamená, že by v řízení o správním deliktu muselo být prováděno rozsáhlé dokazování týkající se odpovědnosti neznámého řidiče za zmíněný přestupek, protože to předmětem řízení o správním deliktu rozhodně není. **Přestupkové jednání bylo potvrzeno zejména zasahujícími strážníky městské policie**, přičemž žalobce uvádí jen své spekulativní úvahy týkající se zmíněné fotodokumentace, ale **neuvedl žádný věrohodný podklad svědčící o důvodné pochybnosti týkající se zmíněného přestupkového jednání** (v takovém případě **důkazní břemeno nese žalobce**, když i v přestupkovém jednání je třeba správně vyložit zásadu oficiality, která, ostatně jako v jiném správním řízení, znamená, že minimální důkazní břemeno je správním orgánem, avšak pokud je tvrzením žalobce některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. **Postup zástupce žalobce v soudním řízení, kdy se ten dožaduje provedení rozsáhlého dokazování za účelem vyvrácení jeho pochybností znamená, že by v takovém případě jakékoliv jeho tvrzení musel dokazovat správní orgán či potažmo soud, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35).** Žalobce však nejen, že neuvedl žádné pochybnosti týkající se spáchaného přestupku v odvolání, neuvedl je však ani v žalobě, když se jedná pouze o **spekulativní úvahy**. **Přece na místě samém, tj. na místě spáchaného přestupku, žalobce sám osobně nebyl, takže pokud má pochybnosti o přestupkovém jednání, tak nepřímě obviňuje strážníky městské policie ze lži, tedy, že by oni uvedli skutečnosti týkající se uvedeného přestupku mylně ve zmíněném oznámení městské policie.** Ze žaloby ani ze správního spisu však **nevyplývá existence pochybností o tom, že zasahující strážníci by měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali jen svou služební povinnost a nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákonem nebo úkonem (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007-114).** Argumentaci žalobce, resp. jeho právního zástupce, včetně jeho návrhu na provedení dalšího dokazování, považuje krajský soud proto za **účelovou** a nadbytečnou s tím, že v daném případě bylo rozhodující, že žalobce se uvedené odpovědnosti objektivního charakteru za zmíněný správní delikt nezprostil, přičemž úvahy žalobce zpochybňující samotné přestupkové jednání považuje soud jednak za opožděné (nebyly vůbec uvedeny v odvolání), navíc se jednalo o spekulativní úvahy (žalobce neuvedl žádné tvrzení či neoznačil žádný důkaz nasvědčující důvodné indicii či pochybnosti ve vztahu k přestupkovému jednání, takovou rozhodně není jeho teoretická spekulativní úvaha, že *„fotografie mohly být pořízeny v sobotu 24.1.2015 – 13,38 hod., kdy na daném místě bylo parkování zpoplatněno pouze v čase od 7 do 12 hodin“* – tím v podstatě nepřímě obviňuje strážníky městské policie z falšování úředního záznamu, z uvádění nepravdivých informací v úředním záznamu, k tomu však neuvedl žádnou bližší argumentaci svědčící o takovém jednání strážníků městské policie). Podklady pro zahájení řízení o správním deliktu byly dostatečné, nebylo třeba, aby přestupkové jednání bylo v těchto podkladech dále nějak podrobněji popisováno, jak si představuje žalobce, např. *„zda se u vozidla někdo zdržoval, zda hlídka městské policie přestupek zjistila sama či jí byl oznámen, zda byl užit technický prostředek zabráňující odjezdu vozidla“*, neboť takové skutečnosti neměly a nemohly ani mít vliv na vznik odpovědnosti za zmíněný přestupek a potažmo následně na vznik odpovědnosti žalobce jako provozovatele motorového vozidla za zmíněný správní delikt.

Ve vztahu k námitce údajného **promlčení** žalobce neuvedl žádnou konkrétní argumentaci, pouze obecně odkázal na metodiku Ministerstva dopravy, která se však na daný případ nevztahuje, neboť tak se vztahuje pouze na případy, kdy právní úprava nestanovila

žádnou konkrétní lhůtu pro zánik odpovědnosti za tento delikt. Tato nová právní úprava však obsahuje již příslušné ustanovení o zániku této odpovědnosti (zák. č. 230/2014 Sb., s účinností od 7.11.2014), v dané věci platí 4letá lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce, ta ještě neuplynula (přestupek byl spáchán 26.1.2015). Tato námitka, ostatně jako všechny výše uvedené, je pouze **účelového charakteru**.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému tyto náklady nevznikly, ostatně toto právo neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. června 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: